

“ମିଠେ ବର୍ତ୍ତେ:— ରକ୍ଷାବନ୍ଧନର ପରବ ପ୍ରତିଦ୍ଵିଷ୍ଟା କରିବାର ପରବ ଅଟେ, ଯାହାକି ସଂଗମଯୁଗରୁ ହିଁ ଆରମ୍ଭ ହେଉଛି, ଏବେ ତୁମେମାନେ ନିଜେ ପବିତ୍ର ହେବା ସହିତ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ପବିତ୍ର କରାଇବାର ପ୍ରତିଦ୍ଵିଷ୍ଟା କରୁଛ ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- ତୁମର ସବୁ କାର୍ଯ୍ୟ କେଉଁ ଆଧାରରେ ସଫଳ ହୋଇପାରିବ ? ତୁମର ନାମ ବିଶ୍ଵାସ କିପରି ହେବ ?

ଉତ୍ତର:- ଜ୍ଞାନ ବଳ ସହିତ ଯୋଗ ବଳ ରହିଥିବ ତେବେ ସବୁ କାର୍ଯ୍ୟ ଆପେ ଆପେ କରିବା ପାଇଁ ସମସ୍ତେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଯିବେ । ଯୋଗ ବହୁତ ଗୁପ୍ତ ଅଟେ, ଏହା ଦ୍ଵାରା ତୁମେ ବିଶ୍ଵର ମାଲିକ ହେଉଛ । ତୁମେ ଯୋଗରେ ରହି ଅର୍ଥାତ୍ ଯୋଗଯୁକ୍ତ ହୋଇ ଜ୍ଞାନ ବୁଝାଅ ତେବେ ଖବର କାଗଜ ଦ୍ଵାରା ଆପେ ଆପେ ତୁମର ସନ୍ଦେଶ ଛପାଇ ଦେବେ । ଶେଷରେ ଖବରକାଗଜ ଦ୍ଵାରା ହିଁ ତୁମର ନାମ ବିଶ୍ଵାସ ହେବ, ଏହା ଦ୍ଵାରା ହିଁ ବହୁତଙ୍କୁ ସନ୍ଦେଶ ମିଳିବ ।

।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଆଜି ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ରକ୍ଷାବନ୍ଧନ ପରବ ବିଷୟରେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି କାରଣ ଏହି ପରବ ଆଗକୁ ଆସିବାର ଅଛି । ପିଲାମାନେ ରାକ୍ଷୀ ବାନ୍ଧିବାକୁ ଯାଆନ୍ତି ନା । ଏବେ ଯାହା ସବୁ ହେଉଛି ତାକୁ ପରବ ରୂପରେ ପାଳନ କରୁଛନ୍ତି । ଏହା ତ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଜଣା ଅଛି ଯେ ଆଜିଠାରୁ ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ ମଧ୍ୟ ଏହି ପ୍ରତିଦ୍ଵିଷ୍ଟା ପତ୍ର ଲେଖାଯାଇଥିଲା, ଯାହାକୁ ଅନେକ ନାମ ଦିଆଯାଉଛି । ଏହା ହେଉଛି ପବିତ୍ରତାର ଚିହ୍ନ । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ପବିତ୍ର ହେବା ପାଇଁ ରାକ୍ଷୀ ବାନ୍ଧିବାକୁ କୁହାଯାଏ । ତୁମେ ଏହା ମଧ୍ୟ ଜାଣିଛ ଯେ ପବିତ୍ର ଦୁନିଆ ସତ୍ୟଯୁଗରୁ ହିଁ କୁହାଯାଏ । ଏହି ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସଂଗମଯୁଗରେ ହିଁ ରାକ୍ଷୀ ପରବ ଆରମ୍ଭ ହେଉଛି, ଯାହା ପୁଣି ଉକ୍ତି ଆରମ୍ଭ ହେଲେ ପାଳନ ହେଉଛି । ସେଥିପାଇଁ ଏହାକୁ ଅନାଦି ପରବ କୁହାଯାଏ । ତେବେ ତାହା କେବେଠାରୁ ଆରମ୍ଭ ହେଉଛି ? ଉକ୍ତିମାର୍ଗରୁ କାହିଁକି ନା ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଏହି ପରବ ଆଦି ପାଳନ କରାଯାଏ ନାହିଁ । ଏସବୁ ଏହିଠାରେ ହିଁ ହେଉଛି । ସବୁ ପରବ ପରବାଣୀ ସଂଗମରେ ହୋଇଥାଏ, ଯାହା ପୁଣି ଉକ୍ତିମାର୍ଗର ଆରମ୍ଭ ହୁଏ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ କୌଣସି ପରବପରବାଣୀ ହୁଏ ନାହିଁ । ତୁମେ ପଚାରୁଛ ସେଠାରେ ଦୀପାବଳୀ ପାଳନ ହେବ ନା ନାହିଁ ? ନା । ତାହା ତ ଏଠାରେ ପାଳନ କରାଯାଏ ସେଠାରେ ନୁହେଁ । ଯେଉଁ ପରବ ଏଠାରେ ପାଳନ ହେଉଛି ସେହି ସବୁ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ପାଳନ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । କାରଣ ଏସବୁ କଳିଯୁଗର ପରବ । ସମସ୍ତେ ରକ୍ଷା ବନ୍ଧନ ପାଳନ କରୁଛନ୍ତି, ତେବେ ଏହା କିପରି ଜଣାପଡିବ ଯେ ଏହି ପରବ କାହିଁକି ପାଳନ ହେଉଛି ? ତୁମେମାନେ ସେମାନଙ୍କୁ ରାକ୍ଷୀ ବାନ୍ଧୁଛ, କହୁଛ ପବିତ୍ର ହୁଅ କାହିଁକି ନା ଏବେ ପବିତ୍ର ଦୁନିଆ ସ୍ଥାପନ ହେଉଛି । ଚରିତ୍ରତ୍ଵ ଚିତ୍ରରେ ମଧ୍ୟ ଉଲ୍ଲେଖ ଅଛି — ବ୍ରହ୍ମା ଦ୍ଵାରା ପବିତ୍ର ଦୁନିଆର ସ୍ଥାପନା ହେଉଛି । ସେଥିପାଇଁ ପବିତ୍ର କରାଇବା ପାଇଁ ରକ୍ଷାବନ୍ଧନ ପାଳନ କରାଯାଏ । ଏବେ ହେଉଛି ଜ୍ଞାନ ମାର୍ଗର ସମୟ । ତୁମ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଯାଉଛି ଯେ ଯଦି କେହି ଉକ୍ତିର କୌଣସି କଥା ଶୁଣାଉଛନ୍ତି ତେବେ ତାଙ୍କୁ ବୁଝାଇବା ଦରକାର ଯେ ଆମେ ଏବେ ଜ୍ଞାନ ମାର୍ଗରେ ଅଛୁ । ଜ୍ଞାନର ସାଗର ଏକମାତ୍ର ଉପବାନ ଅଟନ୍ତି, ଯିଏକି ସାରା ଦୁନିଆକୁ ନିର୍ବିକାରୀ କରାଉଛନ୍ତି । ଭାରତ ଯେତେବେଳେ ନିର୍ବିକାରୀ ଥିଲା ସେତେବେଳେ ସାରା ଦୁନିଆ ନିର୍ବିକାରୀ ଥିଲା । କାହିଁକି ନା ଭାରତକୁ ନିର୍ବିକାରୀ କରିବା ଦ୍ଵାରା ସାରା ଦୁନିଆ ନିର୍ବିକାରୀ ହୋଇଯାଉଛି । ଭାରତକୁ ବିଶ୍ଵ କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ଏହା ତ ବିଶ୍ଵର ଗୋଟିଏ ଖଣ୍ଡ । ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି କେବଳ ଭାରତ ଭୂମିରେ ହିଁ ନୁଆ ଦୁନିଆ ହେଉଛି । ତେବେ ଭାରତ ଭୂମିରେ ନିର୍ଗତି ମନୁଷ୍ୟ ହିଁ ରହୁଥିବେ । ଭାରତ ସତ୍ୟଖଣ୍ଡ ଥିଲା, ସୃଷ୍ଟିର ଆରମ୍ଭରେ ଦେବତା ଧର୍ମ ଥିଲା, ତାକୁ ହିଁ କୁହାଯାଏ ନିର୍ବିକାରୀ ପବିତ୍ର ଧର୍ମ, ଯାହାକୁ ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ହେଲା । ବର୍ତ୍ତମାନ ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ଆଉ ଅଳ୍ପ ଦିନ । ତେବେ ନିର୍ବିକାରୀ ହେବା ପାଇଁ ଆମକୁ କେତେ ଦିନ ଲାଗୁଛି ? ଏଥିରେ ତ ସମୟ ଲାଗୁଛି । ଏହିଠାରେ ହିଁ ପବିତ୍ର ହେବାର ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛନ୍ତି । ଏହା ହିଁ ହେଉଛି ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ ଉତ୍ସବ । ତେଣୁ ପ୍ରତିଦ୍ଵିଷ୍ଟା କରିବା ଦରକାର — ବାବା, ଆମେ ପବିତ୍ର ନିର୍ଗତି ହେବୁ । ଏହି ଉତ୍ସବକୁ ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ ଉତ୍ସବ ବୋଲି ଭାବିବା ଦରକାର । ସମସ୍ତେ ହେ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା କହି ତାକୁଛନ୍ତି । ଏହା କହିବା ସତ୍ତ୍ଵେ ମଧ୍ୟ ବୁଦ୍ଧିରେ ପରମପିତାଙ୍କ ସ୍ମୃତି ଆସୁନାହିଁ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ ଜୀବ ଆତ୍ମମାନଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନ ଦେବା ପାଇଁ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ଏଠାକୁ ଆସିଛନ୍ତି । ଆତ୍ମା ପରମାତ୍ମା ବହୁତ ସମୟ ଧରି ଅଲଗା ରହିଲେ.... ଏହି ମେଳା ଏହି ସଂଗମଯୁଗରେ ହିଁ ହେଉଛି । ଏହାକୁ କୁମ୍ଭମେଳା ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଉଛି, ଯାହାକି ପ୍ରତି ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପରେ ଥରେ ମାତ୍ର ହେଉଛି । ସେହି ପାଣିରେ ସ୍ନାନ କରିବାର ମେଳା ତ ତୁମେ ଅନେକ ଥର ପାଳନ କରି ଆସିଛ, ତାହା ହେଉଛି ଉକ୍ତିମାର୍ଗ । ଏହା ହେଉଛି ଜ୍ଞାନମାର୍ଗ । ସଂଗମକୁ ମଧ୍ୟ କୁମ୍ଭ କୁହାଯାଉଛି । ପ୍ରକୃତରେ ତିନୋଟି ନଦୀ ନଥାଏ, ପାଣିର ଗୁପ୍ତ ନଦୀ କିପରି ହୋଇପାରିବ! ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏହି ଗୀତା ଗୁପ୍ତ ଅଟେ । ତେବେ ତୁମକୁ ଏହା ବୁଝାଯାଉଛି ଯେ ଯୋଗବଳ ଦ୍ଵାରା ବିଶ୍ଵର ରାଜତ୍ଵ ମିଳୁଛି, ଏଥିରେ ନାଟ-ତାମସା ଆଦି କିଛି ବି ନାହିଁ । ଉକ୍ତିମାର୍ଗ ପୂରା ଅଧାକଳ୍ପ ଚାଲୁଛି ଏବଂ ଏହି ଜ୍ଞାନମାର୍ଗ ଗୋଟିଏ ଜନ୍ମ ଚାଲୁଛି । ଦୁଇଟି ଯୁଗ ହେଉଛି ଜ୍ଞାନର ପ୍ରଚାରବ୍ୟ, ସେଠାରେ ବାବା ଜ୍ଞାନ ଦିଅନ୍ତି ନାହିଁ । ଉକ୍ତି ତ ଦ୍ଵାରାପରୁ କଳିଯୁଗ ପରମ୍ପରା ଚାଲିଲା । କିନ୍ତୁ ଜ୍ଞାନ ଥରେ ମାତ୍ର ମିଳୁଛି ପୁଣି ତା’ର ପ୍ରଚାରବ୍ୟ ୨୧ ଜନ୍ମ ପରମ୍ପରା ଚାଲୁଛି । ଏବେ ତୁମର ଆଖି ଖୋଲିଯାଇଛି । ପୂର୍ବରୁ ତୁମେ ଅଜ୍ଞାନ ନ୍ରିଦାରେ ଶୋଇଥିଲ । ଆଜିକାଲି ରକ୍ଷାବନ୍ଧନ ପରବରେ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନେ ହାତରେ ରାକ୍ଷୀ ବାନ୍ଧି ଦିଅନ୍ତି । ତେବେ

ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଅଟ । ସେମାନେ ହେଲେ କୁଖ (କୋଳ) ବଂଶାବଳୀ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଏବଂ ତୁମେମାନେ ହେଲେ ମୁଖ ବଂଶାବଳୀ ବ୍ରାହ୍ମଣ । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ କେତେ ଅନ୍ଧଧରଣ୍ୟା ରହିଛି । ଯେପରିକି ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଅନ୍ଧବିଶ୍ୱାସୀ ରୂପକ ପଟ୍ଟକରେ ପଡ଼ିଯାଇଛନ୍ତି । ଯେମିତି ପଟ୍ଟକରେ ପାଦ ଫସି ଯାଏ ସେମିତି ଭକ୍ତି ରୂପକ ପଟ୍ଟକରେ ମନୁଷ୍ୟ ପଡ଼ି ଯାଇଛନ୍ତି ଯେମିତିକି କଣ୍ଠ ପରମ୍ପରାଦେ ବୁଡ଼ିରହିଛନ୍ତି । ତେବେ ଏହିଭଳି ସମୟରେ ହିଁ ବାବା ଆସି ଉଦ୍ଧାର କରୁଛନ୍ତି । ଯେତେବେଳେ କି କେବଳ ଗୋଟି ଦେଖାଯାଉଛି, ଯାହାକୁ ଧରି ବାବା ପଟ୍ଟକରୁ ଉଦ୍ଧାର କରୁଛନ୍ତି କାରଣ ଧରିବା ଉଠାଇବା ପାଇଁ କିଛି ଦରକାର ନା । ପିଲାମାନେ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇବା ପାଇଁ ବହୁତ ମେହନତ କରୁଛନ୍ତି । ଦୁନିଆରେ କୋଟି କୋଟି ମନୁଷ୍ୟ ଅଛନ୍ତି, ଜଣ ଜଣତକ ନିକଟକୁ ଯିବା ବହୁତ ମେହନତ ଲାଗୁଛି । ତୁମର ଖବରକାଗଜ ମାଧ୍ୟମରେ ବଦନାମ ମଧ୍ୟ ହୋଇଛି ଯେ ଏମାନେ ହରଣ କରି ନେଇଯାଉଛନ୍ତି, ଘରଦ୍ୱାରା ଠାରୁ ଦୂରେଇ ଦେଉଛନ୍ତି, ଭାଇ-ଭଉଣୀ କରିଦେଉଛନ୍ତି । ଆରମ୍ଭରେ ଏହି କଥା ସବୁଆଡ଼େ ଖେଳିଯାଇଥିଲା । ଖବରକାଗଜରେ ଚହଲ ପଡ଼ିଯାଇଥିଲା । ଏବେ ଜଣ ଜଣକୁ ତ ବୁଝାଇ ହେବ ନାହିଁ । ଖବରକାଗଜ ହିଁ ପୁଣି ତୁମର କାମରେ ଆସିବ । ତା' ଦ୍ୱାରା ହିଁ ତୁମର ନାମ ବିଖ୍ୟାତ ହେବ । ଏବେ ଏହି ବିଚାର କରିବାକୁ ହେବ — କ'ଣ କରିଲେ ସବୁ ମନୁଷ୍ୟ ବୁଝିଯିବେ । ରକ୍ଷାବନ୍ଧନର ଅର୍ଥ କ'ଣ ? ବର୍ତ୍ତମାନ ବାବା ପବିତ୍ର କରିବା ପାଇଁ ଆସିଛନ୍ତି, ତେଣୁ ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ପବିତ୍ରତାର ପ୍ରତିଦ୍ୱିଷ୍ଟା କରାଉଛନ୍ତି । ତୁମକୁ ପତିତରୁ ପବିତ୍ର କରୁଥିବା ବାବା ହିଁ ରାକ୍ଷୀ ବାନ୍ଧୁଛନ୍ତି ।

ମନୁଷ୍ୟ କୃଷ୍ଣାଙ୍ଗର ଜନ୍ମ ଦିନ ପାଳନ କରୁଛନ୍ତି ତେବେ ନିର୍ଗତି ସିଏ କେବେ ସିଂହାସନରେ ବସିଥିବେ ନା । ତାଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ଅଭିଷେକ ଦେଖାଉ ନାହାନ୍ତି । ସତ୍ୟଯୁଗ ଆରମ୍ଭରେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ଥିଲେ । ତାଙ୍କର ରାଜ୍ୟଭିଷେକ ହୋଇଥିବ । ରାଜକୁମାରଙ୍କର ଜନ୍ମ ଦିନ ପାଳନ କରନ୍ତି କିନ୍ତୁ ରାଜ୍ୟଭିଷେକ କାହିଁ ? ଦୀପାବଳୀରେ ରାଜ୍ୟଭିଷେକ ହୋଇଥାଏ, ବହୁତ ଆତମ୍ଭରରେ ହୋଇଥାଏ । ତାହା ହେଉଛି ସତ୍ୟଯୁଗ । ସଂଗମ ଯୁଗରେ ଯାହା ସବୁ ହେଉଛି ସେଠାରେ ଏସବୁ ହୁଏ ନାହିଁ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଘରେ ଆଲୋକ ଏହି ସଂଗମରେ ହିଁ ହେବାର ଅଛି । ସେଠାରେ ଦୀପାବଳୀ ଆଦି ପର୍ବ ପାଳନ କରନ୍ତି ନାହିଁ କାରଣ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ଦ୍ୱିଷାଦି ଜାଗ୍ରତ ହୋଇ ରହିଥାଏ । ସେଠାରେ ରାଜ୍ୟଭିଷେକ ହୋଇଥାଏ । ଦୀପାବଳୀ ପାଳନ କରାଯାଏ ନାହିଁ । ଯେପରମ୍ପରା ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ଦ୍ୱିଷାଦି ଜାଗ୍ରତ ହୋଇନାହିଁ ସେପରମ୍ପରା ସେମାନେ ଘରକୁ ଯାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ତେବେ ବର୍ତ୍ତମାନ ତ ସମସ୍ତେ ପତିତ, ସେମାନଙ୍କୁ ପବିତ୍ର କରିବା ପାଇଁ ବିଚାର କରିବା ଦରକାର । ପିଲାମାନେ ଜ୍ଞାନକୁ ବହୁତ ଚିନ୍ତନ ମନ୍ଥନ କରି ବଡ଼ ବଡ଼ ଲୋକମାନଙ୍କ ନିକଟକୁ ଯାଇଥା'ନ୍ତି । ପିଲାମାନଙ୍କର ଖବରକାଗଜ ଦ୍ୱାରା ବହୁତ ବଦନାମ ହୋଇଛି, ପୁଣି ଏହା ଦ୍ୱାରା ନାମ ବିଖ୍ୟାତ ହେବ । କିଛି ପଇସା ଦେଇଦେଲେ ସେମାନେ ଭଲ ଭଲ ଲେଖିବେ । ତେବେ ତୁମେ କ'ଣ ପଇସା ଦେବ! ପଇସା ଦେବା ତ ଲାଞ୍ଜ ହେଲା ନା । ଏହା ତ ନିଷ୍ପତ୍ତି ବିରୁଦ୍ଧ ହୋଇଗଲା । ଆଜିକାଲି ବିନା ଲାଞ୍ଜରେ କିଛି କାମ ହେଉନାହିଁ । ସେମାନେ ଯେମିତି ଲାଞ୍ଜ ଦେଉଛନ୍ତି, ଯଦି ତୁମେ ମଧ୍ୟ ସେମିତି ଲାଞ୍ଜ ଦେବ ତାହାହେଲେ ଉଭୟତକ ଭିତରେ ପାରଥକ୍ୟ କ'ଣ ରହିବ । ତୁମର ହେଉଛି ଯୋଗବଳର କଥା । ତେଣୁ ତୁମର ଯୋଗବଳ ଏତେ ଥିବା ଦରକାର ଯାହାକି ତୁମେ କାହାଠାରୁ ମଧ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟ ହାସଲ କରିପାରିବ । ତେଣୁ ଭ୍ରମରୀ ଭଳି ଭୁ-ଭୁ କରୁଥିବା ଦରକାର । ଜ୍ଞାନର ବଳ ତ ତୁମ ପାଖରେ ଅଛି । ଏହି ଚିତ୍ର ଆଦିରେ ଜ୍ଞାନ ଅଛି କିନ୍ତୁ ଯୋଗ ତ ଗୁପ୍ତ । ବେହରା ସମ୍ପତ୍ତି ନେବା ପାଇଁ ହେଲେ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ନିର୍ଗତ କରି ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ । ସିଏ ତ ଗୁପ୍ତ, ଯାହାଙ୍କୁ ଦ୍ୱାରା ତୁମେ ବିଶ୍ୱାସୀ ମାଲିକ ହେଉଛ, ତାଙ୍କୁ କେଉଁଠାରେ ବି ବସି ତୁମେମାନେ ମନେ ପକାଇ ପାରିବ । କେବଳ ଏଠାରେ ବସି ଯୋଗ ନୁହେଁ ସାଧନା କର । ଜ୍ଞାନ ଏବଂ ଯୋଗ ଉଭୟ ବହୁତ ସହଜ । କେବଳ ୭ ଦିନର ପାଠ୍ୟକ୍ରମ କରିନେଲା, ବାସ୍ । ଆଉ ଅଧିକ କିଛି ଆବଶ୍ୟକ ନାହିଁ । ପୁଣି ତୁମେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ନିଜ ସମାନ କରିବାର ସେବା କର । ବାବା ଜ୍ଞାନର ସାଗର, ଶାନ୍ତିର ସାଗର ଅଟନ୍ତି । ଏହି ଦୁଇଟି କଥା ହେଉଛି ମୁଖ୍ୟ । ସ୍ୱାତ୍ମକାରୁ ତୁମେ ଶାନ୍ତିର ସମ୍ପତ୍ତି ନେଉଛ । ଯୋଗ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ସୁକ୍ଷ୍ମ ।

ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଯଦିଓ ବାହାରକୁ ପରିଭ୍ରମଣରେ ଯାଅ କିନ୍ତୁ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ । କାରଣ ପବିତ୍ର ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ, ଦୈବୀଗୁଣ ମଧ୍ୟ ଧାରଣ କରିବାକୁ ହେବ । ନିଜ ଭିତରେ କୌଣସି ଅବଗୁଣ ରଖିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ । କାମ ବିକାର ହେଉଛି ବହୁତ ବଡ଼ ଅବଗୁଣ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମେମାନେ ଏବେ ଆଉ ପତିତ ହୁଅ ନାହିଁ । ଯଦିଓ ସତ୍ତ୍ୱୀ ତୁମ ସମମୁଖରେ ଛିଡ଼ା ହୋଇଯାଉ, କିନ୍ତୁ ତୁମେ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ନିର୍ଗତ କରି ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ । ଦେଖୁଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଦେଖ ନାହିଁ । ମୁଁ ତ ନିଜ ପିତାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଛି, ସିଏ ଜ୍ଞାନର ସାଗର । ତୁମକୁ ମଧ୍ୟ ନିଜ ସମାନ କରୁଛନ୍ତି ତେଣୁ ତୁମେ ମଧ୍ୟ ଜ୍ଞାନ ସାଗର ହେଉଛ । ଏଥିରେ କୌଣସି ସଂଶୟ ଦୃଢ଼ନଦରେ ପଡ଼ିବାର ନାହିଁ । ସିଏ ହେଉଛନ୍ତି ପରମଆତ୍ମା । ସିଏ ପରମାଧ୍ୟାତ୍ମରେ ରୁହନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ତାଙ୍କୁ ପରମ କୁହାଯାଉଛି । ସେଠାରେ ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ ରହୁଛ । ଏବେ ତୁମେମାନେ ପୁରୁଷାର୍ଥର କ୍ରମାନୁସାରେ ଜ୍ଞାନ ନେଉଛ । ଯେଉଁମାନେ ସମ୍ପାଦନର ସହିତ ଉଚ୍ଚୀର୍ଣ୍ଣ ହେଉଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ପୁରା ଜ୍ଞାନ ସାଗର ହୋଇଛନ୍ତି ବୋଲି କୁହାଯିବ । ବାବା ମଧ୍ୟ ଜ୍ଞାନର ସାଗର, ତୁମେ ମଧ୍ୟ ଜ୍ଞାନର ସାଗର । ଆତ୍ମା କେବେ ଛୋଟ ବଡ଼ ହୁଏ ନାହିଁ । ପରମପିତା ମଧ୍ୟ କେବେ ଛୋଟ ବଡ଼ ହୁଅନ୍ତି ନାହିଁ । ଲୋକମାନେ ତାଙ୍କୁ ହଜାର ସୂର୍ଯ୍ୟଠାରୁ ତେଜୋମୟ ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି — ଏସବୁ ମନଗଢ଼ା କାହାଣୀ । ବୁଦ୍ଧିରେ ତାଙ୍କୁ ଯେଉଁ ରୂପରେ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି ସେହିଭଳି ରୂପରେ ତାଙ୍କୁ ସାକ୍ଷାତକାର ହେଉଛି । ଏଥିରେ ତାଙ୍କୁ ଜାଣିବାର ଜ୍ଞାନ ଥିବା ଦରକାର । ଆତ୍ମାର ସାକ୍ଷାତକାର ଅଥବା ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ସାକ୍ଷାତକାର । କଥା ତ ଗୋଟିଏ । ବାବା ଅନୁଭବ କରାଉଛନ୍ତି — ମୁଁ ହିଁ ପତିତ-ପାବନ, ଜ୍ଞାନର ସାଗର । ମୁଁ ସମସ୍ତ ଅନୁସାରେ ଆସି

ସମସ୍ତତ୍ତ୍ୱର ସଦଗତି କରୁଛି । ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ଉକ୍ତି ତୁମେମାନେ ହିଁ କରିଛ ପୁଣି ବାବା ଆସି ତୁମକୁ ପାଠ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ରକ୍ଷାବନ୍ଧନ ପରେ କୃଷ୍ଣ ଜନମାଷଟମୀ ପାଳନ କରାଯାଏ । ପୁଣି ତା'ପରେ ଦଶହରା । ବାସ୍ତବରେ ଦଶହରା ପୂର୍ବରୁ ତ କୃଷ୍ଣ ଆସିପାରିବେ ନାହିଁ । ତେଣୁ ପ୍ରଥମେ ଦଶହରା ହେବା ଦରକାର ଏବଂ ତା'ପରେ କୃଷ୍ଣ ଜନମାଷଟମୀ ପାଳନ କରିବା ଦରକାର । ଏସବୁର ହିସାବ ମଧ୍ୟ ତୁମେ ବାହାର କରିବ । ପୂର୍ବରୁ ତ ତୁମେ କିଛି ବି ବୁଝିନଥିଲ । ଏବେ ବାବା ତୁମକୁ କେତେ ବୁଝିବାନ କରିଛନ୍ତି । ଶିକ୍ଷକ ବିଦ୍ୟାରଥୀମାନଙ୍କୁ ବୁଝିବାନ କରିଥା'ନ୍ତି ନା । ଏବେ ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ ଉଗ୍ରବାନ ବିନଦୁ ସାଞ୍ଚୁପ । ଏହି ସୃଷ୍ଟିରୂପୀ ବୃକ୍ଷ କେତେ ବଡ଼ । ସବୁ ଆତ୍ମା ଉପରେ ବିନଦୁ ରୂପରେ ରୁହନ୍ତି । ବାବା ମିଠା-ମିଠା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ବାସ୍ତବରେ ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡରେ ତୁମେମାନେ ବୁଝିବାନ ହେବା ଦରକାର କିନ୍ତୁ ପଥରବୁଝି ହୋଇଥିବା କାରଣରୁ କିଛି ବି ବୁଝୁ ନାହାଁନ୍ତି । ନଚେତ୍ ଏହା ତ ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡର କଥା । ଶରୀରର ପିତା ତ ପ୍ରତି ଜନ୍ମରେ ନୂଆ ନୂଆ ମିଳିଥା'ନ୍ତି । ଏହି ବେହର ପିତା ଥରେ ମାତ୍ର ଆସି ୨୧ ଜନ୍ମର ସମ୍ପତ୍ତି ଦେଉଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେ ତାତ୍କାଳୀନ ବେହର ସମ୍ପତ୍ତି ନେଉଛ । ତୁମର ଆୟୁଷ ମଧ୍ୟ ବଡ଼ ହେଉଛି । ଏମିତି ବି ନୁହେଁ ଯେ ୨୧ ଜନ୍ମ ପରମ୍ପରା ନେଇ ହିଁ ପିତା ରହିବେ । ନା । ତୁମର ଆୟୁଷ ବଡ଼ ହେଉଛି । ତୁମେ ସେଠାରେ କେବେ ଦୁଃଖ ଦେଖିବ ନାହିଁ । ତେଣୁ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ ଏବଂ ସମ୍ପତ୍ତି ନେବାକୁ ହେବ । ବାସ୍, ସନ୍ତାନ ଜନ୍ମ ହେବା ମାତ୍ରକେ ପିତାଙ୍କର ସମ୍ପତ୍ତିର ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ହୋଇଯାଏ । ସେହିଭଳି ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ ବାବାଙ୍କୁ ଜାଣିଲ ବାସ୍ ବାବା ଏବଂ ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ମନେ ପକାଅ, ପବିତ୍ର ରୁହ ଏବଂ ଦୈବୀଗୁଣ ଧାରଣ କର । ବାବା ଏବଂ ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ମନେ ପକାଇବା ବହୁତ ତ ସହଜ । ଲକ୍ଷ୍ମଣ ଏବଂ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ମଧ୍ୟ ତୁମ ସମ୍ମୁଖରେ ଅଛି ।

ଏବେ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବିଚାର କରିବା ଦରକାର — ଆମେ ଖବରକାଗଜ ଦୂଞ୍ଚାରା ଅନୁସନ୍ଧାନଙ୍କୁ କ'ଣ ବୁଝାଇବୁ । ତିରିମୁରୁତୀର ଚିତ୍ର ମଧ୍ୟ ଛାପିବା ଦରକାର କାରଣ କୁହାଯାଉଛି ବ୍ରହ୍ମା ଦୂଞ୍ଚାରା ସ୍ଥାପନା । ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କୁ ପବିତ୍ର କରିବା ପାଇଁ ବାବା ଆସିଛନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ରାକ୍ଷୀ ବାନଧୁଛନ୍ତି । ପତିତ-ପାବନ ବାବା, ଭାରତକୁ ପାବନ କରୁଛନ୍ତି । ତେଣୁ ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କୁ ପବିତ୍ର ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ କାହିଁକି ନା ଏବେ ପବିତ୍ର ଦୁନିଆ ସ୍ଥାପନ ହେଉଛି । ତୁମର ୮୪ ଜନ୍ମ ପୂରଣ ହେଉଛି । ଯେଉଁମାନେ ବହୁତ ଜନ୍ମ ନେଇଥିବେ ସେହିମାନେ ହିଁ ଏହି ଜ୍ଞାନକୁ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝିପାରିବେ । ଯେଉଁମାନେ ପଛରେ ଆସୁଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କୁ ଖୁସି ଲାଗିବ ନାହିଁ କାରଣ ଉକ୍ତି କମ କରିଛନ୍ତି । ଉକ୍ତିର ଫଳ ଦେବା ପାଇଁ ବାବା ଆସୁଛନ୍ତି ନା । କିଏ ଅଧିକ ଉକ୍ତି କରିଛନ୍ତି ଏହା ମଧ୍ୟ ଏବେ ତୁମେ ଜାଣୁଛ । ପ୍ରଥମ ନମ୍ବରରେ ତୁମେମାନେ ହିଁ ଆସିଛ । ତୁମେମାନେ ହିଁ ଅବସ୍ଥିତାରୀ ଉକ୍ତି କରିଛ । ତୁମେ ନିଜେ ମଧ୍ୟ ନିଜକୁ ପଚାର ଯେ ମୁଁ ଅଧିକ ଉକ୍ତି କରିଛି ନା ଇଏ ? ଯିଏ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ସେବା କରୁଛନ୍ତି ନିଶ୍ଚିତ ସିଏ ଅଧିକ ଉକ୍ତି ମଧ୍ୟ କରିଥିବେ । କୁମାରକା, ଜନକ, ମନୋହର, ଗୁଳାଦାର — ବାବା ଏମାନଙ୍କ ନାମ ଲେଖୁଛନ୍ତି । କରମାନୁସାରେ ତ ରହିଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଏଠାରେ ତ କରମାନୁସାରେ ବସାଯିବ ନାହିଁ । ତେଣୁ ବିଚାର କରିବା ଦରକାର — ଖବରକାଗଜରେ ରକ୍ଷାବନ୍ଧନ ପୂର୍ବ ବିଷୟରେ କ'ଣ ଲେଖା ଦେବା ଦରକାର । ମନତ୍ରୀମାନଙ୍କ ପାଖକୁ ରାକ୍ଷୀ ବାନଧିବାକୁ ଯାଉଛନ୍ତି, ତାହା ତ ଠିକ୍ କଥା କିନ୍ତୁ ଏହା ଦୂଞ୍ଚାରା ତ ସେମାନେ ପବିତ୍ର ହେଉନାହାଁନ୍ତି । ତୁମେ କହୁଛ — ପବିତ୍ର ହୁଅ, ତେବେ ପବିତ୍ର ଦୁନିଆ ସ୍ଥାପନ ହେବ । ୨୩ ଜନ୍ମ ବିକାରୀ ହୋଇଛ, ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏହି ଅନ୍ତିମ ଜନ୍ମ ପବିତ୍ର ହୁଅ । ଉଗ୍ରବାନଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ ତେବେ ତୁମ ମୁଣ୍ଡ ଉପରେ ଯେଉଁ ପାପ ରହିଛି ସେସବୁ ଓହ୍ଲାଇଯିବ । ଆରକ୍ଷା —

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସମ୍ବୁଦ୍ଧି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କୃତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :-

(୧) ସମ୍ପାନର ସହିତ ପାସ୍ ହେବା ପାଇଁ ବାବାଙ୍କୁ ସମାନ ଜ୍ଞାନର ସାଗର ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଯଦି କୌଣସି ବି ଅବଗୁଣ ତୁମ ଭିତରେ ଅଛି ତେବେ ତା'କୁ ଯାନ୍ତ୍ର କରି ବାହାର କରିଦେବାକୁ ହେବ । ଶରୀରକୁ ଦେଖୁଥିଲେ ମଧ୍ୟ ନ ଦେଖି ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ନିଶ୍ଚିନ୍ତ କରି ଆତ୍ମା ଭାଇ ସହିତ କଥାବାର୍ତ୍ତା କରିବାକୁ ହେବ ।

(୨) ଯୋଗବଳ ଏତେ ଜମା କରିବାକୁ ହେବ ଯାହାକି ନିଜର ସବୁ କାର୍ଯ୍ୟ ସହଜରେ ହୋଇଯିବ । ଖବରକାଗଜ ଦୂଞ୍ଚାରା ସମସ୍ତତ୍ତ୍ୱକୁ ପବିତ୍ର ହେବାର ସନ୍ଦେଶ ଦେବାକୁ ହେବ । ନିଜ ସମାନ କରିବାର ସେବା କରିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:-

ଶ୍ରେଷ୍ଠ କରମ ଦୂଞ୍ଚାରା ଦିବ୍ୟଗୁଣ ରୂପୀ ପ୍ରଭୁ ପ୍ରସାଦକୁ ବିତରଣ କରୁଥିବା ଫରିସ୍ତା ତଥା ଦେବତା ହୁଅ । ବଚ୍ଚତ୍ତ୍ୱମାନ ସମୟରେ ଚାହେଁ ଅଜ୍ଞାନୀ ଆତ୍ମା ହୁଅନ୍ତୁ ବା ବ୍ରାହ୍ମଣ ଆତ୍ମା ହୁଅନ୍ତୁ ଉଭୟଙ୍କୁ ଗୁଣ ଦାନର ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛି, ତେଣୁ ଏବେ ଏହି ବିଧିକୁ ନିଜ ମାଧ୍ୟମରେ ଏବଂ ବ୍ରାହ୍ମଣ ପରିବାର ମାଧ୍ୟମରେ ତୀବ୍ର କର । କାରଣ ଏହି ଦିବ୍ୟଗୁଣ ଗୁଡ଼ିକ ସବୁଠାରୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ପ୍ରଭୁ ପ୍ରସାଦ ଅଟେ । ଏହି ପ୍ରସାଦକୁ ଖୁବ୍ ବାଣ୍ଟ, ଯେପରି ସ୍ନେହର ପ୍ରତୀକ ଭାବରେ ପରସ୍ପରକୁ ଟୋଳୀ ଅର୍ପାତ୍ ମିଠାଇ ଖୁଆଉଛ ସେହିପରି ଦିବ୍ୟଗୁଣ ରୂପୀ ଟୋଳୀ ଖୁଆଅ ତେବେ ଏହି ବିଧି ଦୂଞ୍ଚାରା ଫରିସ୍ତା ତଥା ଦେବତା ହେବାର ଲକ୍ଷ୍ମଣ ସହଜରେ ସମସ୍ତତ୍ତ୍ୱ ଭିତରେ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଭାବରେ ଦେଖାଯିବ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ଯୋଗ ରୂପକ କବଚକୁ ପିନ୍ଧିଥାଅ ତେବେ ମାୟାରୁପୀ ଶତ୍ରୁ ଆକ୍ରମଣ କରିବ ନାହିଁ ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***